

1. Хвилі та частинки

ДВАДЦЯТЬ ЧОТИРИ ГОДИНИ ТОМУ

Упродовж усієї середньої школи моїм костюмом на Гелловін був дуалізм світла.

Я зробила його за допомогою маркера, розмалювавши колами та зигзагами татову стару футболку, яку врятувала зі смітника. Зрештою, вартість виробництва була така низька, що навіть учитель фізики не зміг відгадати, що то було, хоча я і не звернула на це уваги. Я ходила шкільними коридорами, слухаючи у своїй голові голос Білла Ная¹ та його прекрасне пояснення того, яким чином світло може бути двома різними речами водночас, залежно від того, що інші хочуть бачити: частинкою *та* хвилею.

Це здавалося виграшною ідеєю і змусило мене задуматися, чи я також можу вмістити в собі двох — ні, цілу множину різних Елзі. Кожна з них була б продумана, індивідуально виготовлена та ретельно розроблена для кожного.

Я б дала всім ту мене, яку вони хочуть, потребують і жадають, а натомість вони піклувалися б про мене.

Це елементарніше за фотон.

¹ Білл Най — американський інженер-механік, популяризатор науки і телеведучий.
(Тут і далі прим. ред., якщо не зазначено інше.)

Кумедно, що мої кар'єра у фізиці та кар'єра в догоджанні людям почалися приблизно в один і той самий час. Я можу провести пряму лінію від моїх перших дитячих кроків у принципах квантової механіки й до моєї поточної роботи. Власне, до *обох* моїх робіт. Є денна робота, де я практично нічого не заробляю, породжуючи фізичні теорії про те, чому малі молекули збиваються до купи, наче групки дівчаток-стерв під час обідньої перерви.

Та є друга, де...

Що ж.

Друга робота, де я прикидаюся кимось іншим, принаймні пристойно оплачується.

— Дядько Пол знову спробує втягнути нас у трійничок, — сказав Грег.

Його карі очі були повні вибачень, і я не вагаюся. Я не дратуюсь. Я не здригаюся від огиди, подумавши про дядьків смердючий подих, що відгонить туалетом, або про його прилизану зачіску, що схожа на лобкове волосся.

Гаразд, можливо, я зовсім трішки здригнулась. Але я приховала це усмішкою та професійним: «Усе ясно».

— А ще, — продовжив він, розкуйовдивши кучері рукою, — у тата нещодавно розвинулася тяжка нестерпність до лактози, але він відмовляється утримуватися від молочних продуктів. Тому може бути, що...

— Стануться шлунково-кишкові неприємності? — Розумію. Я б також не змогла відмовитися від сиру.

— А моя кузина Іззі — вона відома тим, що проявляє фізичну агресію, коли з нею не погоджуються щодо літературної цінності саги «Сутінки».

Я підбадьорилася.

— Вона за чи проти?

— Проти, — похмуро каже Грег.

Я люблю «Сутінки» більше, ніж сир, але зможу утриматися від *TED*-виступу про те, чому Еліс та Белла мали кинути всіх тих ідіотів і поїхати собі вдвох світ за очі.

Еліс + Белла = любов.

— Ясно.

— Елзі, мені шкода. Бабусі дев'яносто років. Уся сім'я буде тут. — Він зітхнув, і його подих білів, наче дим, у нічному повітрі цього льодяного бостонського січня. — Мама буде гірша, ніж будь-коли.

— Не переймайся. — Я натиснула на кнопку дзвінка міського будинку Грегової бабусі, запропонувавши йому мою найпідбадьорливішу усмішку. Він найняв мене, щоб бути його фальшивою дівчиною, і він отримає ту Елзі, якою хоче мене бачити: заспокійливу, але також злегка владну. Домінантку, яка не любить орудувати батоном — але могла б у разі потреби.

— Пам'ятаєш нашу стратегію відходу?

— Двічі вщипнути тебе за лікоть.

— Я скажу, що погано почуваюсь, і ми вишиємось. А коли надійде пропозиція про трійничок, відверто натякни, що в мене гонорея.

— Це не відлякає дядька Пола.

— Генітальні бородавки?

— Гм-м. Можливо. — Він потер скроні. — Добре лише те, що буде мій брат.

Я напружилася.

— Джек?

— Ага.

Дурне питання. У Грега лише один брат.

— Мені здалося, ти казав, що він поїхав.

— Його робоча вечеря скасована.

Я подумки застогнала.

— Що таке?

Чорт, я таки застогнала вголос.

— Нічого. — Я широко всміхнулась і стиснула його руку крізь пальто. Грег Сміт — мій улюблений клієнт, і я простежу, щоб він провів цей вечір без ушкоджень. — Дозволь мені взяти твою сім'ю на себе, гаразд? Все-таки ти мені платиш саме за це.

Так і є. І щодня я вдячна, що ніколи не мушу йому нагадувати. Багато моїх клієнтів більш чи менш відкрито цікавиться, які інші послуги я можу надати, попри те, що договір користувача в додатку *Faux*¹ доволі чіткий. Вони прокашлюються, потирають пальцями підборіддя і запитують:

— А що *саме* входить у цей... тариф фальшивої дівчини?

У мене часто виникає спокуса закотити очі та вгатити їх коліном по яйцях, але я намагаюся не ображатися, ввічливо усміхнутись і сказати:

— *Не секс.*

Також я — щоб упередити стандартні подальші питання — не цілуюся, не дозволяю об себе тертися, не веду хтивих розмов, не роздягаюся, не роблю всіляких дупних речей, а також не займаюся стимуляцією ротом, руками, грудьми або будь-якими іншими варіаціями, про які я навіть ніколи не чула. Я не дозволяю їм пісяти на мене чи пестити мої ноги, і так само я не сприяю оргазмам та/або не дозволяю мати їх відносно близько до мене.

Не те щоб із цим було щось не так: секс-праця — законна робота, і ті, хто нею займається, заслуговують такої ж поваги, як балерини, пожежники або менеджери гедж-фондів. Однак десять місяців тому, коли випустилася з Північно-східного університету, здобувши докторський ступінь із теоретичної фізики, я розраховувала, що

¹ Фальшивий, штучний (фр.). (Прим. пер.)

в цей час уже матиму доволі-таки добре оплачувану академічну посаду.

Я й не уявляла собі, що у двадцять сім років сплачуватиму свій рахунок за воду, допомагаючи дорослим чоловікам прикидатися, наче в них є особисте життя. І все ж таки я зараз тут — через студентські позики прокладаю свій шлях кар'єрою фальшивої дівчини.

Не хочеться ламати комусь кайф, але я починаю підозрювати, що життя, може, не завжди складається так, як ти того хочеш. Втрата віри була неминуча: не щодня тебе наймають, щоб утілювати ідею про те, що привабливий, емоційно доступний клієнт із налагодженим життям спроможний підтримувати середньострокові стосунки з такою ж високофункціональною дорослою людиною, щоб... Що ж, тут є різні варіанти.

Я ніколи не запитувала Грега, чому Керолайн Сміт так одержима тим, щоб у її тридцятирічного сина була друга половинка.

На основі уривків із підслуханих розмов Кіновсесвіту Родини Смітів я запідозрила, що це пов'язано з велетенським спадком, що увійде в гру, коли помре матріарх, і з вірою в те, що якщо Грег постачить першого нащадка, то він зможе успадкувати... водяний шланг, усипаний діамантами?

Багаті люди. Вони геть як ми.

Але Грегова всюдисуща мати все одно набагато краща за його брата, від якого не можна чекати нічого хорошого через низку причин, про які не варто роздумувати. Чесно кажучи, це стало доволі-таки полегшенням, що вона моя ціль. Це означає, що, коли двері маєтку Смітів відчинилися, я змогла сфокусуватися суто на ній: цій стриманій жінці з нерегулярним серцевим ритмом, якій вдалося водночас залишити поцілунок десь у повітрі

біля нас, поправити Грегові зачіску і впихнути нам до рук два келихи вина.

— Як життя у сфері фінансів, Грегорі? — Керолайн запитала сина. Він вихилив половину свого напою одним махом — підозрюю, це тому, що я вже чула, як він пояснює, що взагалі не працює у сфері фінансів. Щонайменше чотири рази. — А ти, Елзі? — запитала вона, не чекаючи відповіді. — Як там бібліотека?

Згідно з правилами *Faux*, я нічого не розповідаю своїм клієнтам — ні свого імені, ні про мою денну роботу, ні того, що я насправді думаю про кінзу (класна штука, якщо вам подобається їсти мило). Отож, якщо коротко, це й означає бути фальшивою дівчиною. Спочатку здавалося підозрілим, що люди платитимуть за фальшиве побачення в епоху *тіндеру* і *порнгабу* і що вони платитимуть *мені* — непримітній Елзі Генновой, у якої все посереднє. Середній зріст. Посередньо-коричневі волосся та очі. Посередні ніс, дупа, ноги, груди. Все це, звісно, гарне, але посереднє, непоказне. І все ж таки моя посередня посередність — це ідеально чистий аркуш, який можна заповнити. Чисте полотно, на якому можна малювати. Дзеркало, яке відображає лише те, що інші бажають зобразити. Рулон тканини, який можна індивідуально викроїти... що ж. Я впевнена, що всі зрозуміли метафору.

Елзі, яка потрібна Керолайн Сміт, — це та, що може вписатись у компанію людей, для яких літній відпочинок — це окреме гобі; хтось не надто помітний, щоб приманити когось кращого за Грега; і та, що має достатньо інстинктів піклування, щоб опікуватися сином, якого вона, може, й любить, але якого навіть не намагається пізнати. Дитяча бібліотекарка звучала наче ідеальна фальшива професія. Я повеселилася, шукаючи милі історії на онлайн-форумах.

— Сьогодні я знайшла три крекери у формі рибок у нашій найкращій копії «Матильди», — усміхаючись сказала я. *Принаймні їх знайшов користувач редіту iluvbigbooks.*

— Це просто *неймовірно* смішно, — сказала Керолайн, не усміхнувшись, не засміявшись і не продемонструвавши веселощів ніяким іншим чином. Далі вона нахилилася ближче, прошепотівши так, наче її син, що стояв за метр від нас, не міг її почути: — Ми *такі* раді, що ти тут, Елзі. — *Ми*, як мені здавалося, стосувалося і батька Грега, що мовчки стояв біля неї, закинувши до рота три кубики сиру «Колбі Джек». Його безживна усмішка нагадувала про когось, хто перебував у розщепленні особистості з 1999 року. — *Ми так* переживали за Грегорі. Але тепер він із тобою, і він ніколи не був щасливішим.

Справді не був?

— Грегорі, простеж, щоб ти сьогодні провів багато корисного часу зі своєю бабусею. Іззі зробить фотографії на свій поляроїд, щоб їх подарувати їй під кінець вечора, — ти маєш бути на кожній із них.

— Я простежу, щоб він там був, місис Сміт, — пообіцяла я, беручи Грега під руку. Я порушила обіцянку п'ятнадцять секунд по тому в кінці блискучого коридору. Він допив те, що залишилося від його вина, зробив два великі ковтки з мого келиха і тоді театралью прошепотів: «Побачимося за десять хвилин», перед тим як зачинитись у ванній.

Я засміялась і дала йому спокій. Я почувалася, наче маю його захистити, — достатньо, щоб порушити стандартний протокол *Faux* і погодитися на повторення фальшивих побачень. Достатньо, щоб захищати його від грабіжників, піратів і його родини. Можливо, тому, що його першим реченням до мене стало панічне: «Моя

мати не перестає запитувати, чому я ні з ким не зустрічаюся», а вслід за цим пролунало несміливе і виснажене пояснення того, чому *цього* не станеться найближчим часом, — і це пояснення поцілило в самісіньке серце. А можливо, тому, що він ніби втілює мою глибоку втому й перевантаження. У паралельному всесвіті ми були б найкращими друзями, що знайшли спільну мову завдяки неминучим виразкам, які б пожирали наші шлунки через стрес.

Я знайшла порожню кухню, пірнула всередину і спостерігала, як цівка червоної рідини спускалась у стік зливальниці, поки я виливала туди рештки вмісту свого келиха. Яке марнотратство. Мені варто було б просто відмовитись, але це призвело б до питань, а я не хотіла пояснювати, що алкоголь — це небезпечний глікемічний терорист, з яким моя нещасна підшлункова залоза *не* здатна домовитися...

— Тобі не до смаку?

Я підскочила. І скрикнула. І майже впустила келих, що, напевне, вартує більше, ніж моя вища освіта.

Я думала, що була сама. Хіба ж я не була сама? Я *була* сама. Але Грегів старший брат був у кімнаті, схрестивши на грудях руки та спираючись на мармурову кухонну стійку. Ці його особливі різнобарвні очі втупились у мене зі звичним незбагненим виразом. Я стояла між ним і єдиним входом — або я його не помітила, або він зламав часопросторовий континуум.

Або я переплутала його з холодильником. Зрештою, вони таки *схожі* за розмірами.

— Все гаразд? — запитав він.

— Я... так. Так, вибач. Я просто... — Я видушила із себе усмішку. — Привіт, Джеку.

— Привіт, Елзі.